

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ปล่อย
ไถ่แค้น
คนนั้นซะ
放开那个女巫

10

二目 Er Mu เขียน
คำพันจี้ (大盘鸡) แปล

JENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

เรื่องราวในเล่มสืบเริ่มที่ความเข้มข้นมากขึ้นทุกที ไม่ว่าจะด้านอุตสาหกรรมที่ยังคงพัฒนาอย่างต่อเนื่อง การแก้ปัญหาภายในของเกาะสลิปปีง หรือการเผชิญหน้าครั้งสำคัญระหว่างเกรย์คาสเซิลและศาสนจักร ที่ผ่านมาเรามักจะเห็นว่ากองทัพที่หนึ่งของโรแลนด์สามารถทำราบศัตรูได้อย่างไม่ยากเย็น แต่สถานการณ์จะยังเป็นต่ออยู่หรือไม่หากศัตรูเป็นถึงองค์กรที่วางรากฐานมาเนิ่นนานกว่าสี่ร้อยปี ซ้ำยังมีนักรบลงทัณฑ์แห่งพระเจ้าอันเลื่องชื่อ และแม่ดผู้บริสุทธิ์ที่น่าหวั่นเกรง โรแลนด์และเมืองเนเวอร์วินเตอร์จะใช้กลยุทธ์ใดในการเข้าสู่สมรภูมিরบครั้งนี้ คงต้องขอให้ร่วมลุ้นกันต่อในเล่มแล้ว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ตั้งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหาไม่ประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ชาติกรรม
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ประวัตินักเขียน

เออร์มู ชื่อจริงคือเฉิน รู่ย เกิดเมื่อปี 1985 ที่มณฑลหูหนาน จบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา อาชีพหลักคือวิศวกรโยธา อาชีพรองคือการเป็นนักเขียน เขาชื่นชอบงานเขียนประเภทวิทยาศาสตร์-แฟนตาซี และยังสนใจประวัติศาสตร์พัฒนาการด้านอุตสาหกรรมอีกด้วย

งานเขียนแรกสุดของเออร์มูเริ่มต้นขึ้นบนแพลตฟอร์มออนไลน์ JJWXC เมื่อปี 2005 แต่เรื่องแรกของเขาเนื้อหาค่อนข้างสั้น ต่อมาเขาได้เข้ามาเป็นนักเขียนนิยายบนแพลตฟอร์มออนไลน์ในเครือ Yuewen Group ก่อนจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยในปี 2018 จึงถือได้ว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ในด้านการเขียนมาสิบกว่าปี

'ปล่อยแม่มดคนนั้นซะ' ผลงานจากปี 2016 ของเขา เหมาะสมอย่างยิ่งกับคุณลักษณะสำหรับงานเขียนยุคใหม่ที่ว่า 'ยิ่งยาวยิ่งสนุก' และถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ เขาก็ยังคงไม่ทิ้งอาชีพเดิม

เออร์มูไม่ได้แยกตัวตนของการเป็นนักเขียนและวิศวกรออกจากกัน แต่อย่างไรก็ตามเขากลับรู้สึกว่าการเนื้อหาของการทำงานคือส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในชีวิตคนเรา และยังช่วยในเรื่องของจินตนาการและการเขียนได้อีกด้วย ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเขาจะใช้มันในการวางพล็อตเรื่องแบบละเอียด จากนั้นจึงค่อยเริ่มลงมือเขียน

"ที่นี่คือบ้านของพวกเขา และเป็นจุดเปลี่ยนชะตาชีวิตของแม่ตด้วย
ข้ายอมเสียสละทุกอย่างเพื่อมัน!"
เวนดี้พุดจบแล้วคว้ามือชายยื่นออกมาข้างหน้า
บ็ุกยื่นมือออกมาวางทับบนมือเวนดี้เป็นคนแรก
ตามมาด้วยไนติงเกลและอันนา
"เพื่อพระราชารอแลนด์กับเมืองเนเวอร์วินเตอร์!"

ตอนที่ 567 กระสุนหัวระเบิด

ด้านนอกกำแพงเมืองฝั่งตะวันตก เมืองเนเวอร์วินเตอร์

เสียงกัมปนาทเรียกให้ประชาชนจำนวนไม่น้อยเป็นกำแพงขึ้นมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น กองทัพที่หนึ่งได้ปิดทางเข้าป่าเร็นลับไว้เพื่อกันไม่ให้คนนอกเข้าไปในลานทดสอบอาวุธ

แม้ตำแหน่งของลานทดสอบจะอยู่ค่อนข้างห่างจากกำแพงเมือง แต่ถ้าใช้กล้องส่องทางไกลก็ยังสามารถมองเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นบนลานนี้ได้ชัดเจนตาโรแลนด์คิดในใจว่าดูเหมือนต่อไปคงต้องหาสถานที่ที่กว้างห่างไกลกว่านี้มาใช้เป็นลานในการทดสอบอาวุธเสียแล้ว

"ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท การยิงรอบที่สองเตรียมพร้อมแล้วพะยะค่ะ!" ทหารกองปืนใหญ่รายงาน

"ทุกคนเข้าไปในป้อมเร็นภัยได้" เขาก็ก้มมือ "พอมั่นใจว่าไม่มีคนแล้วค่อยนับถอยหลัง"

ที่กำลังทดสอบอยู่นี้คือปืนใหญ่วิถีโค้งขนาดหนึ่งร้อยห้าสิบสอง มิลลิเมตร ระหว่างศึกที่ยันต์เวทมนตร์ โรแลนด์ก็ไม่ได้วางมือจาก

การพัฒนาอาวุธร้อน เวลาที่ทอวีคสิ้นอำนาจไปแล้ว ดินแดนเหนือ ก็ประกาศตัวสวมมิกัดกับเขา สถานการณ์ในเกรย์คาสเซิลถือว่าดีทีเดียว เขาจึงมีใจที่จะพัฒนากระสุนปืนใหญ่รุ่นใหม่

ต้องยอมรับว่าเป็นใหญ่วิถีโค้งที่ใช้กระสุนชนวนกระทบแตกมีระดับ เทคโนโลยีที่สูงกว่ากระสุนลูกตันมาก ทุกวันอันนาจะผลิตกระสุนปืนใหญ่ สำหรับใช้ในการทดสอบออกมาสี่ลูก ทว่าตลอดการทดสอบสามวันติด กลับไม่มีกระสุนลูกใดระเบิดออกมาเลย ซ้ำร้ายในการทดสอบวันที่สอง ยังมีกระสุนลูกหนึ่งระเบิดทันทีที่พุ่งออกจากรางเพลิง ทำให้ลำกล้องของ ปืนใหญ่กระบอกใหม่ที่ใช้ทดสอบถึงกับบิดเบี้ยวไปเลย โชคดีที่โรแลนด์ เตรียมการไว้ล่วงหน้า เขาสั่งให้คนชุดหลุมเพลาะรอบๆ บริเวณที่ใช้ทดสอบ เพื่อป้องกันเหตุไม่คาดฝัน จึงไม่มีใครบาดเจ็บจากอุบัติเหตุครั้งนั้น แม้ทหารที่อยู่ใกล้ๆ ปืนใหญ่จะถูกเสียงระเบิดทำให้แก้วหูแตก แต่ก็ได้นำมาช่วยรักษาให้ทันการณ์

"เจ้านี่จะพุ่งชนศัตรูก่อนค่อยระเบิดอย่างที่เจ้าว่าจริงๆ นะหรือ" อกาธาที่ยืนอยู่ในหลุมเพลาะเขย่งเท้ามองออกไป "ข้าถามอันนามาแล้ว มันทำมาจากโลหะแค่นี้ก็ขึ้นเท่านั้น ไม่ได้มีความรู้สึกนึกคิดอะไรเลย แล้ว มันจะแยกแยะออกได้อย่างไรว่าอีกฝ่ายใช้ศัตรูหรือไม่"

ถือว่าเธอเป็นแม่มดที่สนใจการทดสอบอาวุธมากที่สุดคนในสโมสรแม่มด เลยก็น่าได้ เพราะหลังจากที่รู้ว่าจะมีการทดสอบ แม้กระทั่งงานผลิตในโรงงาน เธอก็ยอมวางมือเพื่อมาดูกระสุนปืนใหญ่ชนิดใหม่ที่เขาเพิ่งพัฒนาขึ้นมา

"ไม่ใช่พุ่งชนศัตรู แต่เป็นหล่นลงในพื้นที่ของศัตรูแล้วค่อยระเบิด" โรแลนด์พูดแก้ "นี่คือสิ่งที่ปืนใหญ่วิถีโค้งต้องทำให้ได้ หากขาดความแม่นยำ ไป กระสุนก็อาจจะลั่นขึ้นมาได้ทุกเมื่อ เช่นนั้นย่อมอันตรายอย่างมาก"

ระบบความปลอดภัยของพิวส์หัวกระสุนถือเป็นเทคโนโลยีสำคัญ

ของกระสุนปืนใหญ่แบบใหม่ ซ้ำยังเป็นจุดสำคัญของการทดสอบด้วย เพื่อไม่ให้กระสุนระเบิดจากการชนหรือทำหลุดมือตกพื้น เขาต้องทุ่มเทความพยายามอย่างมากเพื่อทำระบบความปลอดภัยสามชั้นขึ้นมา ชั้นแรกคือการเก็บฟิวส์หัวกระสุนกับตัวกระสุนไว้คนละที่และแยกกันขนส่ง เวลาจะใช้ค่อยนำมาประกอบเข้าด้วยกัน ตัวฟิวส์จะมีลักษณะเป็นทรงกรวย ขนาดประมาณหนึ่งกำปั้น ส่วนท้ายจะมีเกลียวอยู่ ตอนติดตั้งก็แค่หมุนมันเข้าไปในปากของหัวกระสุนก็เป็นอันเรียบร้อย ทั้งรวดเร็วและสะดวก เนื่องจากดินปืนที่บรรจุอยู่ในกระสุนปืนใหญ่เป็นดินปืนฐานสอง หากไม่มีชนวนจุดก็ยากที่จะระเบิดขึ้นมาได้ นี่เป็นการรับรองความปลอดภัยในการขนส่งชั้นแรก

ต่อมาคือระบบความปลอดภัยของแรงเฉื่อยในตัวฟิวส์

มันมีลักษณะคล้ายกับกลอนประตู เวลาปกติจะถูกลบpringแข็งยันเอาไว้ไม่ให้ขยับ เมื่อยิงกระสุนออกไป แรงเฉื่อยมหาศาลจะดันให้แกนล็อกถอยไปด้านหลังจนเอาชนะแรงต้านของตัวspringและปลดสลักออก เป็นการปลดระบบความปลอดภัยชั้นที่สอง

ตามทฤษฎีฟังดูแล้วเหมือนจะง่าย แต่เวลาทำจริงกลับยากมาก ในการทดสอบสองวันแรกพวกเขาแทบจะใช้ไปกับเรื่องนี้ทั้งหมด ถ้าspringแข็งไป แกนล็อกก็จะไม่สามารถถอยหลังได้มากพอ แต่ถ้าspringอ่อนเกินไป ก็จะไม่ปลอดภัย ต้องอาศัยให้อัฒนาค่อยๆ ปรับไปตามสถานการณ์ หลังทดสอบอยู่แปดรอบถึงจะได้springที่มีแรงหดตัวเป็นที่น่าพอใจ

ระบบความปลอดภัยชั้นสุดท้ายคือตัวจุดระเบิดแบบหนีออกจากศูนย์กลาง

และนี่ก็เป็นส่วนที่มีความล้าหน้าที่สุดของฟิวส์หัวกระสุน พุดง่าย ๆ คือการเอาตัวจุดระเบิดฝังไว้กับแผ่นเหล็กครึ่งวงกลมขนาดประมาณหนึ่งเหรียญ

ในเวลาปกติมันจะตั้งเอียงๆ อยู่กึ่งกลางของพิวส์โดยมีสปริงยึดไว้ไม่ให้ยับ เข็มแทงชนวน ตัวจุดระเบิด และเชื้อปะทุจึงไม่ได้อยู่ในระนาบเดียวกัน ต่อให้กระสุนตกลงมาจากที่สูง เข็มแทงชนวนก็จะไม่กระทบถูกตัวจุดระเบิด ช่วยป้องกันไม่ให้กระสุนเกิดการระเบิดขึ้นมาเอง มีแต่ตอนที่สลักในระบบความปลอดภัยขั้นที่สองถูกปลดล็อกแล้ว แผ่นเหล็กครึ่งวงกลมถึงจะเคลื่อนไหวได้

ร่องที่เป็นเกลียวในลำกล้องจะทำให้กระสุนหมุนด้วยความเร็วสูง หลังพุ่งออกมาจากรังเพลิง และเมื่ออยู่ภายใต้แรงหนีศูนย์กลาง ตัวจุดระเบิดที่เอียงอยู่ก็จะค่อยๆ ตั้งตรงขึ้นมาคล้ายกับลูกข่างที่หมุนอยู่ จุดศูนย์กลางเอนเข้าใกล้แกนกลาง ขั้นตอนนี้ต้องรอให้กระสุนออกจากรังเพลิงไปแล้ว ประมาณสองถึงสามร้อยเมตรถึงจะเสร็จสมบูรณ์ เช่นนี้แล้วหากปากกระบอกปืนถูกอุดไว้ หรือว่าด้านบนมีฟุ่มไม้มากันอยู่ ลูกกระสุนก็จะไม่ระเบิดขึ้นมาก่อน

ในตอนที่ตัวจุดระเบิดตั้งตรงแล้ว มันจะอยู่ในระนาบเดียวกับเข็มแทงชนวนและผงจุดระเบิด ทันทีที่พิวส์หัวกระสุนกระทบพื้น เข็มแทงชนวนก็จะกระแทกเข้ากับตัวจุดระเบิด จากนั้นเชื้อปะทุก็จะทำให้นดินเป็นที่อยู่ในกระสุนระเบิดขึ้นมา ฉีกศัตรูที่อยู่โดยรอบให้กลายเป็นชิ้นๆ

ข้อดีของระบบความปลอดภัยแบบหนีออกจากศูนย์กลางคือ หากกระสุนเป็นเกิดด้านขึ้นมา ตัวจุดระเบิดที่ศูนย์เสียแรงหนีออกจากศูนย์กลางไปก็จะกลับมาตั้งเอียงโดยถูกสปริงยันเอาไว้ที่เดิม เช่นนี้ การเก็บลูกระเบิดกลับมาก็จะปลอดภัยมากขึ้น

นอกจากนี้หากลูกกระสุนถูกศัตรูยึดไปหรือว่าเก็บได้โดยบังเอิญ ภายใต้วิธียิงแบบปกติที่ไม่ได้แรงหนีศูนย์กลางมากพอ กระสุนระเบิดก็จะกลายเป็นเพียงกระสุนลูกตันธรรมดา และต่อให้ศัตรูจะแกะกระสุนดู

เพื่อลอกเลียนแบบก็ยังไม่มีความเป็นไปได้ใหญ่

"เตรียมตัวยิง นับถึงห้า!"

ผู้ตรวจการหน้าส่งสัญญาณ

ทหารกองปืนใหญ่ที่หลบอยู่ในหลุมเพลาค่อยๆ ดึงเชือกสำหรับยิงปืนใหญ่ที่ถูกต่อให้ยาวขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า

"ยิง!"

และเมื่อพวกเขากระตุกเชือก พื้นดินก็สั่นสะเทือนขึ้นมาทันที ลมกระแทกรุนแรงจากปากกระบอกปืนและเสียงอันดังสนั่นกวาดผ่านหัวทุกคนที่อยู่ในลานทดสอบไป โรแลนด์รู้สึกได้ว่ามีเศษดินเล็กๆ จำนวนมากปลิวเข้ามาในคอเสื้อของเขา ต่อให้อุดหูแน่นเพียงใดก็ยังรู้สึกถึงแรงสั่นสะเทือนที่ส่งผ่านมาทางเท้า

"เห็นจุดตกแล้ว ไม่ระเบิด ย้า ไม่ระเบิด"

ยันต์สดับในมือในดิ่งเกลถ่ายทอดเสียงโลดนิ่งออกมา

"ทราบแล้ว พวกเราจะไปเดี๋ยวนี้" เธอล้วงเอายันต์อีกแผ่นมาตอบกลับไป

"...ล้มเหลวอีกแล้วหรือ" สีหน้าของอากาธาดูผิดหวังเล็กน้อย

"ความล้มเหลวระหว่างการทดลองถือเป็นเรื่องธรรมดา" อันนาพูดปลอบ "เมื่อพวกเราหาวิธีที่ถูกต้องพบแล้ว ตอนที่ผลิตออกมาก็ย่อมมั่นใจได้ว่าจะไม่มีการล้มเหลวอีก"

"พูดได้ดีมาก" โรแลนด์ลูบหัวของเธอพลางเอ่ยชม "ยังตอนนี้มีแค่ก๊วยเซียกับซิลเวียอยู่ การศึกษาและพัฒนาย่อมไปได้เร็วมากเชียวล่ะ"

แม้แต่ในยุคสมัยใหม่ กว่าที่จะได้กระสุนปืนใหญ่ออกมาแต่ละทีก็ต้องทดสอบยิงเป็นพันๆ นัด การจะหาปัญหาเจอในการยิงแค่สองสามนัดนั้นเรียกได้ว่าเป็นเรื่องเพ้อฝัน

เมื่อมาถึงตำแหน่งที่กระสุนตก อันนาก็ใช้ไฟสีดำตัดฟิวส์ออกเพื่อให้หัวกระสุนปลอดภัย จากนั้นทหารจึงมาเก็บกระสุนที่เสียไป ไม่ว่าจะป็นดินปืนหรือตัวกระสุนโลหะก็ล้วนเอาไปใช้ประโยชน์ซ้ำได้ เขาไม่มีทางปล่อยทิ้งไปเปล่าๆ แน่

"แอ็กเซีย ตาเจ้าแล้ว" โรแลนด์สั่งการ

"เพคะ" เธอพยักหน้าแล้วปล่อยพลังวิเศษออกมา ภาพมายาของกระสุนปืนใหญ่ที่ตกลงไปบนพื้นเมื่อครู่ปรากฏต่อหน้าทุกคน

ระดับพลังของแอ็กเซียยังคงต่ำอยู่ หลังจากฝึกฝนมาหลายเดือน ก็ยังปล่อยพลังได้แค่สามถึงสี่ครั้ง แต่ด้วยการควบคุมที่แม่นยำ ตอนนี้เธอจึงสามารถหยุดภาพมายาไว้ที่เวลาใดเวลาหนึ่งได้แล้ว

ยิ่งไปกว่านั้นการฉายภาพซ้ำยังสามารถจำลองเหตุการณ์ได้อย่างสมบูรณ์ ทำให้การมองทะลุของซิลเวียสามารถมองเห็นด้านในของภาพจำลองได้ นอกจากการสัมผัสด้วยมือแล้ว ภาพตรงหน้าก็ไม่ได้ต่างอะไรจากกระสุนของจริงเลย

และด้วยวิธีนี้โรแลนด์จึงแก้ปัญหาเรื่องระดับความแข็งแกร่งของสปริงได้ในการทดสอบแค่แปดครั้ง

ตอนที่ 568 เตากลั่นทำลาย

"เอ่อ..." ซิลเวียตรวจดูกระสุนแล้วเทียบกับภาพร่างของโรแลนด์อยู่เป็นเวลานาน ก่อนจะไปที่ตัวจุดระเบิดแล้วพูดว่า "เหมือนว่าท่อทองแดงอันนี้จะไม่ตรงกับเข็มแทงชนวนที่อยู่ด้านบนพะคะ"

"แล้วสปริงล่ะ" อันนาถาม "ยังติดอยู่ที่แผ่นเหล็กทั้งสองด้านหรือไม่"

"มีอันหนึ่งเบี้ยวไป"

"เบี้ยวทางซ้ายหรือขวา?"

อันนาสอบถามพลางจดลงในสมุดอย่างละเอียด

หลังรวบรวมสาเหตุความผิดพลาดเสร็จแล้วก็เริ่มทดสอบการยิงรอบต่อไป การทดสอบยิงสี่ครั้งใช้พลังของแอกเซียจนหมดพอดี ด้วยวิธีการนี้ประสิทธิภาพในการพัฒนาจะเพิ่มสูงขึ้นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

น่าเสียดายที่การทดสอบยิงอีกสองครั้งหลังจากนั้นลั่นลัมเหลว โรแลนด์จึงต้องประกาศว่าพวงนี้ค่อยมาทดสอบใหม่

สำหรับแอกเซียกับซิลเวียแล้ว งานในวันนี้ของพวกเธอถือเป็นอันเสร็จเรียบร้อย หลังจากนั้นก็สามารถกลับไปจับชามบ่ายที่ปราสาท

หรือไม่ก็ไปดูสินค้าแปลกใหม่ที่ตลาดต่อได้ ผิดกับอันนาและอากาธา ที่การทดสอบกระสุนเป็นเพียงส่วนเล็กๆ ของงานอันแสนยุ่งเหยิงเท่านั้น โดยเฉพาะอันนา นอกจากเธอจะต้องปรับแก้พิวส์หัวกระสุนตามสาเหตุที่ผิดพลาดแล้วยังต้องกลับไปพัฒนาและประกอบกังหันไอน้ำต่ออีกด้วย

เดิมทีโรแลนด์คิดจะตามเธอไปที่สวนด้านหลังเนินเขาทิศเหนือ เพื่อดูความคืบหน้าของแม่แบบกังหันไอน้ำ ทว่าองค์กรชักลับนำข่าวจากที่ว่าการเมืองมาแจ้งเสียก่อน

"ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท รองหัวหน้ากองโยธาธิการ อาลอยส์ขอเชิญพระองค์เสด็จไปยังเขตเตาถลุง เขาบอกว่าเตากลั่นทำลายถ่านหินตัวแรกสร้างเสร็จแล้วพะยะค่ะ"

เนื่องจากเป็นอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับผลิตถ่านโค้ก เตากลั่นทำลายถ่านหินทั้งสิบเตาจึงติดตั้งอยู่ข้างบรรดาเตาถลุงที่เชิงเขาของเขตเหมืองเนินเขาทิศเหนือ

หลังมีการตัดไม้ทำลายป่ามาใช้เป็นวัตถุดิบในการเผาอิฐและผลิตเหล็ก พื้นที่เตาถลุงที่เคยมีเพียงหนึ่งพันตารางเมตรก็กลับกลายเป็นพื้นที่ว่างโล่งทอดยาวไปตามแนวเขา หากก่อนหน้านี้โรแลนด์ไม่ได้ห้ามคนงานไม่ให้ตัดต้นไม้ที่อยู่ใกล้ๆ เมือง เกรงว่าป่าบนพื้นที่ทางทิศเหนือของเมืองชายแดนคงจะไม่เหลือต้นไม้สักต้นแล้ว

แม้ตอนนี้จะมีถ่านหินใช้แล้ว แต่ถ่านไม้ที่หาได้ง่ายกว่าก็ยังคงเป็นวัตถุดิบหลักที่ใช้ในการผลิตเหล็กอยู่ เมื่อจุดที่ต้องออกไปตัดไม้อยู่ห่างจากเขตเตาถลุงไปเรื่อยๆ เหล่าคนงานก็หันมาจับจ้องภูเขาของเนินเขาทิศเหนือแทน ทุกวันจะมีไม้ฉับร้อยตันที่ถูกโค่นแล้วโยนลงมาจากยอดเขา ดูจากที่ไกลๆ แล้วจะเห็น 'รอยแห้ว' ปรางูอยู่บนภูเขาสีเขียวขม

โรแลนด์ไม่ได้บอกให้พวกเขาช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อมเพราะเรื่องนี้ขอแค่ฝุ่นที่ลอยขึ้นมาไม่ส่งผลกระทบต่อเมืองก็พอ ต่อให้ตัดไม้บนภูเขาทางทิศเหนือจนเกลี้ยงเขาก็ไม่สนใจ เมื่อเทียบกับเทือกเขาล้านวิถีแล้วเทือกเขาเล็กๆ แห่งนี้ไม่ควรค่าให้พูดถึงเลย ยังมีสี่ฟคอยรักษาพันธุ์พืชพื้นฐานอยู่ เขาก็ไม่ต้องกังวลเรื่องการพังทลายของหน้าดิน

ส่วนที่ราบตรงเชิงเขาที่ถูกถางขึ้นมาใหม่ย่อมเป็นทำเลเหมาะในการตั้งโรงงานถ่านโค้ก

โรแลนด์พาในติงเกลและองครักษ์เดินทางไปยังเขตเตาถลุงที่เสียงดังหนวหนว จนกระทั่งพวกเขาถึงหน้าเตากลั่นทำลายถ่านหินตัวแรก อาลอยส์ก็รีบเข้ามาถวายนั่งคมแล้วพูดว่า "ใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท กระหม่อมมิได้ใช้อัฐทนไฟสร้างเตาเผาสองชั้นเตานี้ขึ้นตามรับสั่งแล้วพะยะค่ะตามแบบร่างแล้วเตาด้านบนควรใช้ประตูเหล็กมาปิดไว้ ส่วนตรงกลางระหว่างเตาทั้งสองชั้นก็ต้องมีแผ่นเหล็กที่สามารถเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระอีกแผ่น แต่กระหม่อมไม่ทราบว่าจะไปหาใครมาสร้างของสองสิ่งนี้ ยังมีท่อทองแดงของเตาเล็กด้านนอกกับปล่องควันอีก หากไม่นับชิ้นส่วนที่เป็นโลหะเหล่านี้แล้ว ส่วนอื่นๆ ล้วนเสร็จเรียบร้อยดีพะยะค่ะ"

โรแลนด์เข้าไปสำรวจดูในเตาหนึ่งรอบ ต้องยอมรับว่าอาลอยส์ผู้เป็นสหายเก่าของคาร์ลและเป็นอดีตสมาชิกสมาคมช่างหินนั้นมีฝีมือในการก่อสร้างอย่างมาก ผนังด้านในเตากลั่นที่สูงเกือบเท่าตึกสองชั้นถูกก่อสร้างขึ้นอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ช่องว่างของรัฐแต่ละก้อนมีขนาดเท่ากัน พวกมันวางไขว้สลับกันเป็นชั้นๆ โดยไม่มีก้อนใดโผล่ยื่นออกมาความสามารถในการวางแผนงานของเขาไม่เพียงยอดเยี่ยมกว่าคนอื่น แต่ยังมีคามตั้งใจในการทำงานไม่น้อย ถึงจะใช้แบบร่างแผ่นเดียวกัน แต่ผลงานที่สร้างออกมาจากฝีมือของแต่ละคนอาจจะต่างกันลิบลับก็ได้

"ทำได้ดีมาก" เขาเอ่ยชมหลังตรวจดูเตาเรียบร้อยแล้ว "แต่ยัวข้าจะหาคน มาทำประตูล็อกกับแผ่นเหล็กให้เอง เจ้าแค่เอาอิฐทนไฟมาปิดไว้ตรงด้านที่ โคนไฟก็พอ"

"ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท" อาลอยส์พูดอย่างลั้งเล "พระองค์จะทรงบอก กระจ่อมมได้หรือไม่พะยะคะว่าเตาเดานี้ทำงานอย่างไร"

"ทำไม เจ้าอยากเป็นคนงานเผาถ่านหรือ" โรแลนด์หยอกเขา

"ไม่ใช่พะยะคะ" อีกฝ่ายรีบส่ายหัว "กระจ่อมมไม่เคยสร้างเตารูปร่าง แปลกประหลาดเช่นนี้มาก่อน ดังนั้นในจุดที่แบบร่างอธิบายไว้คร่าวๆ กระจ่อมมจึงได้แต่ต้องเดาเอาเท่านั้น หากทราบถึงความสามารถและ วิธีการทำงานของมันอย่างละเอียด เวลาที่ใช้ในการสร้างเตาที่สอง ย่อมเร็วขึ้นกว่าเดิม มิหนำซ้ำกระจ่อมมจะได้ปรับปรุงแก้ไขจุดที่ยัง ไม่แน่นอนด้วยพะยะคะ"

ที่แท้ก็อย่างนี้เอง โรแลนด์พูดยิ้มๆ "เตาเผาประเภทนี้ส่วนใหญ่แล้ว ใช้ถ่านทำลายถ่านหิน เจ้าน่าจะเคยเห็นวิธีทำถ่านไม้มาก่อนกระมัง การทำงานของพวกมันก็คล้ายๆ กัน เพียงแต่เตามีขนาดใหญ่กว่าหน่อย ด้านล่างใช้เผา ด้านบนใช้อบ วัตถุประสงค์ที่ใช้เดิมเข้าไปทั้งชั้นบนและชั้นล่าง ก็คือถ่านหิน"

"ใช้ถ่านหินมาเผาถ่านหินหรือพะยะคะ" อาลอยส์ถามอย่างแปลกใจ

"ใช่แล้ว หลังจากถ่านหินถูกถ่านทำลายก็จะกลายเป็นถ่านโค้ก เวลาเผาแล้วให้อุณหภูมิที่สูงกว่า ถือเป็นเชื้อเพลิงชั้นยอดสำหรับการ ถลุงเหล็ก นอกจากนี้กระบวนการถ่านทำลายยังให้ผลพลอยได้อีกหลายอย่าง ท่อที่อยู่ด้านบนผนังเตาก็เอาไว้เก็บผลพลอยได้พวกนี้ ไม่ได้ใช้เป็นปล่องปล่อยควัน"

"แล้ว...เหตุใดต้องสร้างเตาเล็กไว้ข้างๆ เตาถ่านทำลายด้วยพะยะคะ"

"ระหว่างกลิ่นทำลายไม่ควรปล่อยให้มีโอกาสเหลืออยู่ด้านบน ไม่อย่างนั้นถ่านหินจะลุกไหม้ขึ้นมา" โรแลนด์ชี้ไปยังรูระหว่างชั้นบนกับชั้นล่างแล้วพูดว่า "เมื่อเผาหินปูนที่อยู่ในเตาเล็กก็จะเกิดคาร์บอนไดออกไซด์จำนวนมาก เจ้าจะเข้าใจว่ามันเป็นก๊าซที่ไม่ติดไฟก็ได้..."

"กระหม่อมรู้เรื่องนี้พะยะค่ะ" อาลอยส์พูดต่อ "ชั้นเรียนตอนกลางคืน เคยสอนไว้พะยะค่ะ"

"เช่นนั้นง่ายแล้ว" โรแลนด์รู้สึกโล่งใจขึ้นมา ดูเหมือนงานกระจายการศึกษาที่บุกเป็นคนรับผิดชอบจะค่อยๆ สำแดงผลออกมาแล้ว "ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์จะไหลผ่านท่อไปยังชั้นบนของเตาเผาและไล่อากาศออกไปจนหมด จากนั้นถ่านหินจะสามารถเข้าสู่กระบวนการกลั่นทำลายได้ ส่วนหินปูนก็คือหินสีขาวยี่ใช้เผาทำซีเมนต์ บนเนินเขาทิศเหนือมีมันอยู่เต็มไปหมด"

ระหว่างที่เดินย้อนกลับทางเดิมหลังตรวจเตาถ่านทำลายหมายเลขหนึ่งเรียบร้อยแล้ว โรแลนด์ก็หยุดยืนตรงเขตเตาถลุงอยู่ครู่หนึ่ง

ภาพผู้คนกำลังทำงานกันอย่างขยันขันแข็งชวนให้เขารู้สึกตื่นตันใจขึ้นมา เตาเผาหลากหลายรูปแบบตั้งเรียงรายกันเป็นแถว ดูเฉินๆ แล้วเหมือนป่าสีแดงที่เป็นระเบียบเรียบร้อย ด้านบนป่ามีปล่องควันโผล่ขึ้นมาหลายสิบปล่อง เป็นสีเทา ขาว ดำสลับกันไป คนงานที่แต่งตัวธรรมดา กับเครื่องมือที่ล้ำหลังกลายเป็นภาพสะท้อนถึงความร่วมสมัย เครื่องจักรไอน้ำ สิบกว่าตัวส่งเสียงร้องอ้ออึ้งขณะลากเอาวัตถุดิบและถ่านไม้ส่งเข้าไปในเตาสูงผ่านทางสายพาน ระบบรางถูกติดตั้งจากเหมืองแร่ลากยาวจนมาถึงตรงนี้ รถรางขนแร่คันเล็กวิ่งไปกลับระหว่างสถานที่ทั้งสองแห่ง ความเร็วในการขนส่งแร่มาไกลเกินกว่าที่อดีตจะเทียบเคียงได้แล้ว

เมื่อโรงงานผลิตเหล็กกล้ากับโรงตีเหล็กสร้างเสร็จแล้ว ที่นี่ จะกลายเป็นหัวใจสำคัญอีกแห่งหนึ่งของเมืองเนเวอร์วินเตอร์ จากเหมืองแร่จนถึงการหลอมขึ้นเป็นเหล็กกล้า จากนั้นก็แปรรูปเหล็กกล้า ให้กลายเป็นชิ้นส่วนเพื่อนำไปส่งยังโรงงานต่างๆ ดอกไม้แห่งอุตสาหกรรม จะผลิบานขึ้นที่นี่ การมอบพลังวิเศษให้แก่ผู้คนย่อมทำให้พวกเขา มีความกล้าที่จะเอาชนะทุกสิ่งนับแต่ที่นี่ไป

ตอนที่ 569

การคุกคามทางอำนาจ

ฤดูใบไม้ผลิเดินทางมาถึงช่วงปลายอย่างกระท่อนกระแท่น ฤดูร้อนใกล้จะย่างก้าวเข้ามา การเจริญเติบโตของประชากรในเมืองเนเวอร์วินเตอร์เพิ่มขึ้นถึงจุดสูงสุด

การส่งคนไปเชิญชวนชาวเมืองถึงดินแดนตะวันออกและดินแดนใต้เริ่มผลิดอกออกผลให้เห็นแล้ว เมื่อมีประสบการณ์จากปีที่ผ่านมาประสิทธิภาพในการทำงานของคณะทูตที่เดินทางไปยังที่ต่างๆ ก็เพิ่มขึ้นหลายเท่า ทุกวันจะมีชาวเมืองหลายร้อยคนมารวมตัวกันที่เมืองเรดริเวอร์และหมู่บ้านวิลโลว์ พวกเขากำลังรอให้เรือของดินแดนตะวันตกมารับตัวไปยังเมืองเนเวอร์วินเตอร์ที่เล่าลือกันว่าทั้งรุ่งเรืองและปลอดภัย

นอกจากนี้ว่าการเมืองยังให้เวลานี้ให้พ่อค้าเซาท์ที่พัทซ์คราวให้ชาวเมืองที่ต้องรอเดินทาง รวมถึงมีการแจกจ่ายให้ทุกคนด้วย จะได้ไม่เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันก่อนที่พวกเขาจะเดินทางมาถึงดินแดนตะวันตก

ท่าเรือของเขตชายแดนกลายเป็นสถานที่คึกคักกว่าน่วยที่สุดของเมือง กำลังตำรวจกว่าเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ล้วนมาดูแลความเป็นระเบียบ

ขณะลงทะเลเวียนคนเข้าเมือง หน้าด่านตรวจโรคระบาดมีคนต่อแถว ยาวเหยียด เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลเรื่องลงทะเบียนประชากรต้องแบ่งผู้อพยพ จำนวนมากออกเป็นหลายประเภทใหญ่ๆ ก่อนจะส่งพวกเขาไปยังบ้านไม้ ถ้ำทางตะวันตก และที่พักอาศัยอย่างเป็นทางการตามประเภทที่แบ่งไว้

ด้วยเหตุนี้ภายในที่ว่าการเมืองจึงสับสนวุ่นวายไม่ต่างอะไรกับตลาด ที่ลานเมือง

"เรือกำปั่นสามลำของเมืองเรตรีเวอร์เพิ่งจะเข้าเทียบท่า มีคนทั้งหมด หนึ่งร้อยยี่สิบหกคน บนเสากระโดงแขวนธงสีน้ำเงิน ผู้รับผิดชอบคือบ๊อบ!"

"มาอีกแล้วหรือ พวกเขาเป็นกลุ่มที่เท่าไรของวันนี้แล้วนะ"

"กลุ่มที่สี่หรือนี่ละ อย่ามัวแต่บ่นเลย รีบลงไปรับคนเร็ว!"

"จริงสิ แล้วใครต้องไปเมืองเรตรีเวอร์ต่อบ๊อบละ"

"ข้า! ขอเวลาสักครู่ จะเสร็จแล้ว!"

"อย่าลืมหาสบู่ไปด้วย ที่นั่นไม่มีขายนะ!"

เมื่อได้ยินเสียงพูดคุยจ้อกแจ้กจอบแจนในห้องทำงาน บารอพักขมวดคิ้ว ขึ้นมา ไม่ใช่เพราะว่างานล้นมือหรืออะไร ปกติแล้วยิ่งที่ว่าการเมืองมีงาน มาก เขาก็ยิ่งมีความสุขตามไปด้วย

แต่ช่วงนี้สถานการณ์ไม่เหมือนเดิม

สาเหตุมาจากเอดิธ เคนต์

"ท่านเจ้ากรม กองตุลาการมาเร่งขอคนจากทางเราอีกแล้วขอรับ!"

ผู้ช่วยเดินเข้ามาในห้องทำงาน "ท่านคาร์เตอร์ต้องการคนอีกหนึ่งร้อยคนไป เป็นตำรวจกองหนุน ข้ายังบอกอีกว่าหากไม่เพิ่มจำนวนตำรวจก็จะทำให้ดูแล ความสงบภายในเมืองได้ไม่ทั่วถึง เกิดพระราชอาชงถามขึ้นมา พวกเราเองก็ ต้องรับผิดชอบด้วยขอรับ"

หะเอ เขา ก็ใช้ฐานะหัวหน้าองค์กรฯ ไปพูดประจบต่อหน้าพระราช

อยู่ไม่ใช่หรือ บารอฟคิดไปพลางคัดลอกเอกสารไปพลาง เขาไม่มีเวลามานั่งสนใจเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เช่นนี้ จึงพูดโดยไม่เงยหน้าว่า "วางเอาไว้บนโต๊ะก่อนเดี๋ยวข้าค่อยจัดการทีหลัง"

"ขอรับ!"

ผู้ช่วยเพียงจะปิดประตูไปไม่ถึงจิตใจ เขาก็ได้ยินเสียงของเอดิธ ดังตามติดมา "เอกสารเกี่ยวกับการเกณฑ์คนหรือ ในเมื่อท่านยังอยู่ เช่นนั้นให้ข้าช่วยดูเถอะ"

นางเอาอีกแล้ว! พุดจาไม่มีทางเสียงเสียด้วย! บารอฟลอบถอนใจ

แน่นอนว่าอีกฝ่ายเป็นถึงบุตรสาวของดยุกแห่งดินแดนเหนือ สถานะย่อมอยู่สูงกว่าเขามาก ตราบใดที่บารอฟยังไม่ได้เป็นมือขวาของพระราชาอย่างแท้จริง เธอก็สามารถเรียกชื่อเขาได้ตรงๆ โดยไม่จำเป็นต้องใช้คำแสดงความเคารพ แต่อย่างน้อยตอนนี้เขาก็ถือว่าเป็นอาจารย์สอนงานของเธอ เพราะโรแลนด์ได้ส่งเอดิธให้มาเป็นผู้ช่วยบารอฟในห้องทำงาน เพื่อเรียนรู้โครงสร้างของที่ว่าการเมืองและวิธีจัดการงานต่างๆ แต่ดูเหมือนว่าเธอจะไม่ได้คิดเช่นนั้น

"อืม...เอาสิ" เขาตอบอย่างขอไปที

ต่อให้ในใจจะเอือมระอาเพียงใด แต่คำพูดและการกระทำของคุณหนูเคนต์ก็ไม่ถือว่าผิดอะไร หากเขาปฏิเสธแล้วเรื่องไปถึงหูพระราชาเข้า คราวนี้คงกลายเป็นเขาที่ไม่มีเหตุผลแล้ว ในเวลาสำคัญเช่นนี้ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ห้ามสร้างภาพลักษณ์ที่ไม่ดีให้พระราชาเห็นเด็ดขาด

เขาไม่มีทางเลือกว่าโรแลนด์ วิมเบิลตันเป็นราชาปีศาจที่สามารถอ่านใจคนได้

"ขอบคุณ"

จากนั้นบนโต๊ะฝั่งตรงข้ามก็มีเสียงซัดๆ เขียนๆ ดังขึ้นมา

หลังผ่านไปครู่หนึ่งเอดิธก็นำหนังสือคำสั่งเกณฑ์คนกลับมาวางที่โต๊ะเขา

"จากร่างแผนงานที่ข้าได้อ่านในช่วงนี้ ปกติการเกณฑ์คนให้กองตำรวจต้องเลือกคนที่น่าเชื่อถือและมีประวัติขาวสะอาด เขตชายแดนเหลือคนเช่นนั้นอยู่ไม่เท่าไรแล้ว แทนที่จะเอาประกาศไปปะรับสมัครที่ลานเมือง ผู้ไปค้นทะเบียนราษฎรที่ห้องเก็บเอกสาร จากนั้นเลือกชาวเมืองดั้งเดิมที่ยังไม่มีงานทำเป็นกิจจะลักษณะมาหนึ่งร้อยคนจะดีกว่า กองตุลาการถือเป็นหน่วยงานใหญ่ของที่ว่าการเมือง ค่าตอบแทนกับสวัสดิการก็ล้นเต็มมาก ข้าคิดว่าคงไม่มีใครปฏิเสธแน่ หากทำเช่นนี้ก็ประหยัดเวลาไปได้ประมาณหนึ่งสัปดาห์เมื่อเทียบกับการปะประกาศรับสมัครแบบปกติ หัวหน้าองค์กรฯเองก็จะได้ปันน้อยลงด้วย หากท่านคิดว่าไม่มีปัญหา ข้าจะส่งคำสั่งนี้ไปยังห้องเอกสาร"

น้ำเสียงและคำพูดฟังดูชัดเจนสมเหตุสมผล ยากจะเชื่อได้ว่าเธอเพิ่งเข้ามาทำงานในที่ว่าการเมืองแค่สองสัปดาห์เท่านั้น

จำได้ว่าตอนแรกเธอยังเอาแต่นั่งอ่านเอกสารที่ตัวเองตรวจสอบและอนุมัติไปแล้วอยู่ด้านหนึ่งของห้องเสียบๆ มาตอนนี้กลับเข้าใจเรื่องราวในที่ว่าการเมืองได้เป็นอย่างดีแล้ว

"อืม...ทำตามที่เขาว่าแล้วกัน"

เวลานี้บารอพยังคิดหาวิธีอื่นที่ดีกว่าของเอดิธไม่ออก อาจเพราะงานที่ท่วมหัวอยู่ทุกวัน บางทีเขามักจะมองข้ามเรื่องที่ไม่ค่อยสำคัญเหล่านี้แล้วสักแต่จัดการมันไปตามวิธีปกติ

นี่คือผู้สืบทอดที่เติบโตมาในครอบครัวดยุค และได้รับการศึกษาเยี่ยงขุนนางชั้นสูงหรือ

บารอพรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกคุกคามอยู่

ใช่แล้ว เรื่องคำสุภาพและคำนำหน้าเพื่อให้เกียรติถือเป็นแค่เรื่องเล็กน้อย สิ่งที่เขากังวลจริงๆ ก็คือเรื่องอำนาจในมือตัวเองต่างหาก ตอนนี้ทุกคนต่างรู้ว่าการสวมวิกัดี้ของดินแดนเหนือทั้งหมดแล้ว หากเอดิธถูกส่งมาเป็นผู้ช่วยเพื่อให้เรียนรู้และนำกลับไปสร้างที่ว่าการเมืองระดับเขตของดินแดนเหนือเองก็ว่าไปอย่าง แต่ถ้าเธออยู่ที่นี้ต่อละ

พระราชายังไม่ได้อภิเษกสมรส ส่วนอีกฝ่ายก็เป็นบุตรของดยุกที่มีฐานะคู่ควรกับพระราชินี!

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้บารอฟก็รู้สึกปวดหัวจี๊ดขึ้นมา

ไม่ได้ ต้องทำให้นางรู้ว่างานบริหารในที่ว่าการเมืองไม่ใช่เรื่องที่จะจัดการกันได้ง่ายๆ พระราชาทรงต้องการเจ้ากรรมที่จะช่วยพระองค์แก้ไขปัญหาในทุกๆ เรื่องได้!

ทันทีที่เอดิธกลับเข้ามาในห้องทำงาน บารอฟก็กระแอมหนึ่งที ก่อนจะยื่นข้อมูลสถิติให้เธอดู

"นี่คือ..."

"พวกเราเจอปัญหาแล้ว" บารอฟพูดเสียงเข้ม "เสปียงของเมืองเนเวอร์วินเตอร์ที่มีอยู่อาจจะไม่พอเลี้ยงปากท้องชาวเมืองไปจนถึงวันเก็บเกี่ยวข้าวสาลี"

"มีผู้อพยพเข้ามามากเกินไปหรือ" เอดิธกวาดตาอ่านเอกสาร "เมื่อดูจากการบริโภคที่ระบุเอาไว้ในนี้ เสปียงที่เหลือน่าจะอยู่ได้ถึงสิ้นฤดูร้อน กลางเดือนเจ็ดก็สามารถเก็บเกี่ยวข้าวสาลีได้แล้ว ขอแค่หยุดรับผู้อพยพเอาไว้ก่อน เสปียงส่วนนี้ก็จะเพียงพอสำหรับชาวเมืองเนเวอร์วินเตอร์ทุกคน"

"แต่ที่ว่าการเมืองจะหยุดรับผู้อพยพไม่ได้"

"เพราะพระราชาทรงกำหนดไว้ว่าต้องการคนหนึ่งแสนคนหรือ"

"ไม่ นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญ" บารอฟสายหัว "ตอนนี้มีผู้อพยพจากดินแดนตะวันออกและดินแดนใต้แห่กันเดินทางมายังเมืองเรตรีเวอร์และเมืองวิลโลว์อย่างต่อเนื่อง หากทิ้งพวกเขา เมืองทั้งสองแห่งอาจจะเกิดจลาจล มีหน้าซำยังจะทำให้ภาพลักษณ์ที่พวกเราตั้งสมมาต้องพังทลายลงด้วย หลังจากนั้นจะเกณฑ์คนมาอีกก็ยากแล้ว พระราชาเคยตรัสกับข้าว่าแผนพัฒนาที่พระองค์ทรงวางไว้จำเป็นต้องใช้คนจำนวนมากจึงจะสำเร็จประชาชนแค่หนึ่งแสนคนเป็นแค่จุดเริ่มต้นเท่านั้น ที่ว่าการเมืองไม่อาจทำให้แผนของพระองค์เสียเพียงเพราะปัญหาเรื่องเสบียง พวกเราต้องแก้ไขปัญหานี้ และนี่ก็เป็นหน้าที่ของเจ้ากรมที่ว่าการเมือง" เขาหยุดลงเล็กน้อย จากนั้นมองไปทางเอดิธ เคนต์ "เจ้ามีความคิดดีๆ บ้างหรือไม่"

ตอนที่ 570

เหตุผลของเจดิส

ในอีกแง่หนึ่ง นี่คือปัญหาที่ไม่มีทางแก้

เหตุผลเป็นเพราะปริมาณเสปียงโดยรวมมีอยู่จำกัด หลังผ่านเดือนแห่งปีศาจมาแล้วเสปียงในอาณาจักรก็เข้าสู่สภาวะขาดแคลน ราคาพุ่งสูงขึ้นไม่พอ ต่อให้มีเงินก็ไม่แน่ว่าจะหาซื้อได้ ต้องรอให้เก็บเกี่ยวข้าวสาลีเสร็จแล้ว สถานการณ์เรื่องเสปียงจึงจะค่อยๆ บรรเทาลง ฤดูใบไม้ร่วงเป็นฤดูที่มีการซื้อขายเสปียงมากที่สุด และพอถึงเดือนแห่งปีศาจ สถานการณ์ก็จะกลับมาเลวร้ายอีกครั้ง

แน่นอนว่าการซื้อขายนี้เกิดขึ้นแค่ในหมู่พ่อค้ากับขุนนาง ส่วนผู้อพยพและอันธพาลได้ดินที่ไม่มีเงินติดตัวสักเหรียญ ต่อให้ในคลังจะมีข้าวสาลีเยอะเพียงใด พวกเขาก็ได้แต่ต้องทนหิวไปเท่านั้น

จากประสบการณ์ในการเป็นผู้ช่วยเจ้ากรมคลังมานานหลายปี บารอฟรู้ว่าเวลานี้เมืองใหญ่แต่ละแห่งล้วนตั้งตารอให้รวงข้าวสุก ไม่มีทางที่ใครจะนำเสปียงจำนวนมากออกมาขาย เสปียงที่เหลืออยู่อาจจะพอประทังชีวิตคนหลายพันได้ แต่ถ้าเป็นหลักหมื่นก็ย่อมถือเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ในเมืองแหล่งทรัพยากรมีไม่เพียงพอก็ได้แต่ต้องยอมใช้กันอย่างประหยัด

ลดความต้องการขายเสบียงในเมือง จำกัดปริมาณการซื้อข้าวสาลีในแต่ละวันให้น้อยลง ให้ชาวเมืองเปลี่ยนมากินจ๊ิกแทนขนมปัง และกัดฟันทนไปให้ถึงวันเก็บเกี่ยวข้าวสาลี นี่เป็นความเห็นที่เอดิธน่าจะตอบออกมามากที่สุด

จากนั้นเขาก็จะปฏิเสธความคิดของเอดิธโดยให้เหตุผลว่ามันจะไปขัดกับคำสัญญาที่พระราชินีไว้กับประชาชนเรื่องการเพิ่มผลผลิต มินิน่าข้ายังอาจจะสร้างความตื่นกลัวเรื่องอาหารขาดแคลนขึ้นมาได้

เมื่อบารอฟเห็นสีหน้าของเอดิธที่เล็กคิ้วอ่านรายงานก็รู้ทันทีว่านี่มันเป็นปัญหาที่แก้ได้ไม่ง่าย

อีกสักพักนางก็จะหันมาถามข้าว่าควรทำอย่างไรดี

เมื่อคิดถึงตรงนี้บารอฟก็ลูบเคราตัวเอง สิ่งที่เขาเรียกว่า 'ควบคุมสถานการณ์ไว้ก่อนหมัด' ไม่ได้อาศัยประสบการณ์ในการบริหารงานเพียงอย่างเดียว แต่ยังต้องรู้จักจุดเด่นของเมืองอย่างทะลุปรุโปร่งด้วย อย่างตอนที่อยู่เมืองหลวง เขาก็สามารถทုံงมูลค่าผลผลิตของสมาคมเล่นแร่แปรธาตุ และจำนวนแร่เงินที่เมืองซิลเวอร์ส่งมาได้โดยไม่ต้องเสียเวลาคิดแม้แต่ชนิดเดียว

และจุดเด่นของเมืองเนเวอร์วินเตอร์ก็คือแม่มด

บารอฟรู้ว่าในสโมสรมีแม่มดผสมสี่เขี้ยวชื่อว่าลีฟ เธอสามารถทำให้น้ำข้าวสาลีเติบโตได้รวดเร็วจนไม่น่าเชื่อ หากไม่ต้องสนใจเรื่องการบำรุงรักษาดิน เธอถึงขั้นทำให้พวกมันสุกได้ภายในหนึ่งวันทีเดียว และรวงข้าวที่ออกมาก็ไม่ใช่สิ่งที่ทองคำหมายเลขหนึ่งจะเทียบได้ด้วย

พูดอีกอย่างก็คือขอแค่ให้วูวานให้ลีฟช่วยดูแลนาข้าวสาลีโดยเน้น

ไปที่การเพิ่มผลผลิต เช่นนี้ก็จะสามารถชดเชยส่วนที่ขาดอยู่ได้แล้ว

เขายังรู้ว่าพระราชากำลังให้ลิฟต์ควบคุมป่าเร็นลับทางทิศตะวันตกของเมืองเพื่อสร้างแนวป้องกันและเตือนภัยการโจมตีของปีศาจ แต่เมื่อคำนึงถึงว่ากว่าศัตรูพวกนี้จะปรากฏออกมาก็อีกหลายปี คงไม่เป็นปัญหานัก ถ้าลิฟต์จะวางมือจากงานตรงนั้นมาสักสองสามเดือน

และนี่ก็เป็นข้อมูลที่เอดิธไม่มีทางรู้แน่นอน

ต่อให้เธอมีพรสวรรค์มากเพียงใด อย่งไรก็เติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมของบ้านเมืองดินแดนเหนือ ไม่มีทางจะรู้จักเมืองที่ไม่คุ้นเคยแห่งนี้เป็นอย่างดีหลังจากเพิ่งมาถึงได้แค่ครึ่งเดือน และยังไม่มีทางจะรู้ความสามารถของแม่มดแต่ละคนแน่

เธออาจจะไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าเหตุใดห้องทำงานของกองการศึกษาถึงเชื่อมติดกับห้องเอกสาร และหัวหน้ากองการศึกษาก็มักจะปรากฏตัวอยู่ในนั้นบ่อยๆ มิหนำซ้ำยังมีสิทธิ์เข้าถึงเอกสารทั้งหมดด้วย

ผ่านไปครู่หนึ่งเอดิธก็วางข้อมูลในมือแล้วยกยิ้มมุมปาก

"ความจริงปัญหานี้แก้ไม่ยากเลย"

"อืม..." บารอฟพยักหน้ารับ แต่แล้วก็ต้องสะดุ้ง "อะไรนะ"

"ก่อนที่จะมีเมืองดีปวัลเลย์ ที่ดินส่วนใหญ่ของดินแดนเหนือไม่เอื้อต่อการปลูกข้าวสาลี พอถึงฤดูใบไม้ผลิ เสรียงจึงมักจะขาดแคลนอย่างหนัก ด้วยเหตุนี้ผู้ปกครองในพื้นที่จึงให้ความสนใจกับดินแดนตะวันออกและอาณาจักรดอร์นเป็นพิเศษ"

"เจ้าหมายความว่า..." เขาพลันคิดบางอย่างขึ้นมาได้

"ในเมื่อปลูกไม่ขึ้น ซื้อไม่ได้ ก็มีแต่ต้องแย่งมาแล้ว" เอดิธพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ "สถานการณ์ก็เป็นเช่นนี้อยู่แล้วไม่ใช่หรือ กองทัพของพระราชากำลังบุกโจมตีสันเขาพอลเลนดราคอน เหมือนว่าน้องชายของ

เคาน์เตสสเปียร์จะไปดึงเอาขุนนางในพื้นที่มาร่วมมือกันต่อต้านพระองค์ กระจกมอง ตอนนี้ทั้งเหตุผลและวิธีการก็มีพร้อมแล้ว แค่พวกเขาบุกเข้าไปแล้ว ซ้ำทุกคนทิ้ง ข้าเดาว่าห้องใต้ดินของพวกเขาจะต้องมีเงินทองและเสบียง เก็บซ่อนเอาไว้แน่นอน

ที่เสบียงขาดแคลนเป็นเพราะส่วนที่ได้รับอนุญาตให้เอาออกมา หมุนเวียนเหลืออยู่ไม่มาก แต่ความจริงแล้วเสบียงส่วนใหญ่ที่อาณาจักร ผลิตออกมาม้วนถูกพวกขุนนางตัดหน้าสูบเอาไปหมด พวกเขาสามารถใช้เสบียงส่วนนี้ควบคุมชาวนาและชาวเมืองในดินแดนของตน มีหน้าซ้ำยังใช้ ทำเงินได้เป็นกอบเป็นกำในปีที่เก็บเกี่ยวผลผลิตได้น้อย เธอพูดไม่เร็วไม่ช้า แต่น้ำเสียงที่ลอยผ่านหูกลับทำให้สันหลังของบารอฟเพี้ยนวาบ "หากลองค้น สันเขาฟอลเลนดราคอนดูสักรอบ ข้าเชื่อว่าพวกเราจะได้เสบียงพอสำหรับ ชาวเมืองหลายหมื่นคนแน่นอน หรือหากยังไม่พอ ดินแดนตะวันออกเฉียงใต้ ก็ยังมีอีกหลายเมืองที่รอให้พระราชินีไปบุกยึด"

"แต่พวกเขาล้วนเป็นขุนนาง..." พูดไปได้แค่ครึ่งเดียว เจ้ากรรม ที่ว่าการเมืองก็หุบปากจับ ไซแล้ว...เมื่อพระราชินีติดดินแดนใต้ได้สำเร็จ พวกเขาก็ไม่ใช่ขุนนางอีก ขอแค่ลงมือให้รวดเร็ว เเสบียงที่ยึดมาได้เหล่านี้ ย่อมเพียงพอที่จะเติมให้คลังเสบียงของเมืองเนเวอร์วินเตอร์เต็มได้อีกรอบ ที่เดียว

นอกจากนี้สันเขาฟอลเลนดราคอนยังต่างจากเมืองหลวงตรงที่ ตกเป็นเมืองใต้การควบคุมของโรแลนด์อย่างเด็ดขาดแล้ว อีกทั้งยังเป็น เส้นทางสำคัญที่จะเชื่อมต่อไปยังดินแดนใต้ เมื่อถึงตอนนั้นที่ว่าการเมือง จะส่งคนไปช่วยเคาน์เตสสเปียร์สร้างคณะผู้ปกครองขึ้นมาใหม่ ภายในเมืองเอง ก็จะใช้กฎหมาย แผนการดำเนินงาน และโครงการกระจายการศึกษา เหมือนอย่างเมืองเนเวอร์วินเตอร์ ด้วยเหตุนี้การกำจัดขุนนางเหล่านั้น

กลับจะเป็นประโยชน์ต่อความมั่นคงของเมืองเสียด้วยซ้ำ

สิ่งที่บารอพายังไม่เข้าใจก็คือเหตุใดเอดิธถึงยอมรับนโยบายกำจัดชนชั้นขุนนางได้เร็วถึงเพียงนี้ กระทั่งตัวเขาที่คอยสนับสนุนแผนการของพระราชอาอย่างเต็มที่ยังปรับตัวได้ไม่เร็วเท่าเธอเลย...ยังไม่พูดถึงเรื่องที่เราเป็นถึงผู้สืบทอดของดยุกินแดนเหนือด้วย

เมื่อเอดิธกลับมาถึงหอการทูตและผลึกประตูห้องเข้าไปก็เห็นโคลกำลังนั่งเก้าอี้ตะพร้อมพลิกเปิดหนังสือบางๆ เล่มหนึ่งอยู่

"นั่นคืออะไร"

"เอ่อ...ซ้ำซื้อมาจากตลาดนะ เป็นสมุดภาพแต่มีเรื่องราวให้อ่านด้วย น่าสนใจมากทีเดียว" น้องชายเงยหน้าขึ้นมา "ท่านพี่ดูมีความสุขนะ"

"อย่างนั้นหรือ"

"ตอนอยู่ที่เมืองอีเทอร์วัลด์ในดี ซ้ำแทบไม่เคยเห็นท่านยิ้มเช่นนี้มาก่อนเลย" โคลเบะปาก "พวกเราจะไม่กลับไปจริงๆ นะหรือ"

"แต่ตอนนี้เท่านั้น รอท่านพ่อตอบจดหมายกลับมาก่อน พระราชาน่าจะอนุญาตให้เจ้ากลับไปยังดินแดนเหนือได้" เอดิธนั่งลงตรงข้ามเขาก่อนจะยื่นมือไปพลิกปกหนังสือขึ้นมาดู บนนั้นมีตัวหนังสือเขียนว่า 'บันทึกประจำวันของแม่แมด'

"แล้วท่านล่ะ"

"ซ้ำจะอยู่ที่นี้"

"เพราะเหตุใดกัน" โคลถามอย่างไม่เข้าใจ "ที่ว่าการเมืองน่าสนใจถึงเพียงนั้นเสียหรือ"

"ที่ว่าการเมืองนะไม่น่าสนใจหรอก แต่เป็นที่ว่าการเมืองของโรแลนด์ วิมเบิลตันต่างหากที่น่าสนใจ" เธอพูดแก้พร้อมอมยิ้ม "เจ้ารู้หรือไม่"

ตอนที่อยู่เมืองอีเทอร์วัลไนต์ เวลาข้าอยากจัดการอะไรสักอย่าง ข้าต้องทำอย่างไร"

"แค่บอกท่านพ่อ ทุกอย่างก็เรียบร้อย"

"ประมาณนั้น ขอแค่ออกคำสั่ง คนมากมายก็พร้อมจะไปทำให้ข้าเวลานี้มาลองคิดๆ ดูแล้ว พวกเขาไม่ได้ทำเช่นนั้นเพราะตัวของข้า แต่เป็นเพราะสถานะของข้า และเพราะรู้ว่าท่านพ่อมักจะฟังคำแนะนำของข้าเสมอ...แน่นอนว่ามันใช้ได้ผลแค่ในดินแดนของตระกูลเคนต์เท่านั้น" เอดิทพูดอย่างกระตือรือร้นต่อ "แต่ที่นี้สถานะของข้าไม่ได้มีประโยชน์อะไรเลยเปลวๆ กลับจะเป็นอุปสรรคด้วยซ้ำ ในที่ว่าการเมืองแทบจะไม่มีขุนนางอยู่พวกเขาเองก็ไม่ได้สนใจเรื่องที่ข้าเป็นบุตรสาวของดยุกแห่งดินแดนเหนือด้วยทุกคนล้วนอาศัยความสามารถในการทำงาน เจ้าเข้าใจความหมายของข้าหรือไม่"

โคลสายหน้า

"ทุกคนที่นี่จะยินดีฟังเจ้า ไม่ใช่เพราะว่าเจ้ามียศถาบรรดาศักดิ์ แต่เพราะว่าเจ้ามีความสามารถ แม้จะออกจากดินแดนของเจ้าไปแล้วมันก็ยังได้ผลอยู่ มีประโยชน์หนึ่งที่พระราชอาตริสไว้ดีมาก 'ระบบศักดินาคูแล้วเหมือนจะมีอำนาจยิ่งใหญ่ แต่มันก็เป็นตัวจำกัดอำนาจสูงสุดที่ขุนนางจะมีได้เช่นกัน' อย่างในตอนี้พระองค์ย่อมมีความสามารถที่จะขยายการปกครองออกไปได้ทั่วทั้งอาณาจักร ที่ว่าการเมืองจะกลายเป็นหน่วยงานขนาดใหญ่ที่ดูแลบริหารทั่วทุกซอกมุมของเกรย์คาสเซิล トラบไตที่เจ้าได้รับการยอมรับ ขอแค่สั่งการลงไป ทั่วทั้งอาณาจักรก็จะทำตามคำสั่งของเจ้าเมื่อเป็นเช่นนี้แล้วเหตุใดข้ายังต้องรั้งอยู่ในดินแดนศักดินาเล็กๆ ด้วยเล่า"

ตอนที่ 571

ดยุกกับบิดา

"ลูกเนรคุณ!" ดยุกคาลวินตั้งใจจะคว่ำแก้วชาบนโต๊ะมาปาลงพื้น แต่เหวี่ยงแขนไปได้แค่ครึ่งรอบก็ชะงักลง แก้วไบนี่ทำจากคริสตัลชั้นดี ราคาสูงถึงสามเหรียญทอง เขาไม่อาจตัดใจปามันทิ้งได้จริงๆ

หลังจากคิดอยู่นานก็ดึงมือกลับมาแล้ววางมันไว้ที่เดิม

ความกังวลเรื่องที่จะเสียตำแหน่งทำให้เขารู้สึกกลุ่มมใจ หนักกว่าเก่า

จดหมายที่เอดิธส่งมายังคงวางอยู่บนโต๊ะ คิดไม่ถึงจริงๆ ว่า พระราชาหมายจะริบอำนาจของขุนนางกลับไปทั้งหมด แต่สิ่งที่เหนือความคาดหมายกว่านั้นคือบุตรสาวที่มักจะช่วยสร้างความได้เปรียบให้เขากลับยอมรับเงื่อนไขของพระราชา มีหน้าซ้ำยังแนะนำให้เขาเข้าใจสถานการณ์ อย่าได้คิดขัดขืน

ดูใช้คำพูดเข้าลิ ทำเหมือนว่าเขาเป็นคนร้ายเสียอย่างนั้น!

ดยุกคิดอย่างเจ็บแค้น บุตรสาวของข้าแปรพักตร์แล้วหรือ!

"นายท่าน เกิดอะไรขึ้นหรือขอรับ" องครักษ์นอกประตูได้ยิน

เสียงโวยวายจึงชะโงกหน้าเข้ามาถาม

"ไสหัวไป อย่ามายุ่งกับข้า!"

ในเมื่อระบายอารมณ์กับแก้วไม่ได้ คาลวินจึงโยนความโกรธใส่องครักษ์คนนั้นทันที ประตูกปิดลงอย่างรวดเร็ว เขาหอบหายใจอยู่นานกว่าจะยอมเหลือบมองจดหมายอีกครั้ง

ถ้าทำตามที่พระราชารวามา เขาก็ไม่ใช่ผู้ปกครองดินแดนเหนืออีกต่อไป สิทธิขาดในการสั่งการที่มีอยู่ย่อมหมดหาย เขาเพิ่งจะกำจัดตระกูลไฮธกับตระกูลลิสตาไปหมาดๆ ในที่สุดก็ได้สัมผัสความรู้สึกที่ได้ควบคุมทุกอย่างในดินแดนเหนือ คิดไม่ถึงเลยว่าเพียงแวบเดียวเขาจะต้องย้อนกลับมาอยู่ที่จุดเดิม ไมสิ น่าจะถอยหลังไปมากกว่าตอนแรกเสียอีก

แล้วถ้าไม่ทำตามแล้ว

บนจดหมายเขียนบอกไว้อย่างชัดเจน

'เช่นนั้นข้ากับโคลคงจะต้องจบชีวิตลงที่นี่ เขาจะถูกขังอยู่ในคุกชั่วชีวิตเหมือนกับผู้สืบทอดของดยุกไรอัน ส่วนจุดจบของข้าคงจะแยกว่านั้น ท่านคิดว่าดีดีเจ้าชายลำดับที่สี่จะทำอะไรกับบุตรสาวของดยุกที่ไร้ทางสู้ คิดๆ ดูแล้วข้าก็นึกถึงวิธีอันน่าอับอายที่จะทำให้ชายหนุ่มตื่นเต้นได้เป็นร้อยวิธี พอพระองค์เล่นสนุกจนเบื่อแล้วก็คงโยนข้าทิ้งไว้ในคุกหรือไม่ก็ค่ายทหาร ไข่มุกแห่งดินแดนเหนือของท่านต้องเป็นฝุ่นเสียแล้ว

แต่ท่านพออย่าได้กังวลเรื่องของข้า เพราะท่านเองก็คงไม่ดีไปกว่ากันเท่าไร กองทัพของพระราชารวมาจะเดินทางไปถึงเมืองของท่านในเร็ววัน ข้ากล้าพนันเลยว่าขุนนางและเหล่าอัศวินของท่านต้านทานพวกเขาไว้ได้ไม่ถึงครึ่งวันแน่ ถึงตอนนั้นอย่าว่าแต่เป็นดยุกเลย กระทั่งชาวบ้านธรรมดาที่ยัง

‘ไม่อาจเป็นไปได้ ว่าอย่างไรท่านพ่อ ท่านจะเลือกทางนี้จริงๆ หรือ’

ถ้อยคำอันคุ้นเคย คาลวินถึงขนาดนึกใบหน้าประดับรอยยิ้มเยือกเย็น ขณะเอดิธเขียนจดหมายฉบับนี้ออกเลย ทุกครั้งที่คุยกันถึงความพ่ายแพ้ เธอมักจะบรรยายจุดจบของตัวเองด้วยน้ำเสียงที่เยือกเย็นราวกับเผ่าอรวันนี มาโดยตลอด ในเมื่อบุตรสาวพูดไปในทางนั้น เขาก็ได้แต่ยอมโอนอ่อนตาม แม้จะเห็นๆ กันอยู่ว่าเป็นการขมขู่ แต่คาลวินกลับไม่เคยลุกขึ้นมาต่อว่า เธอได้เลย

อย่างไรเสียเอดิธ เคนต์ก็เป็นลูกในไส้ของเขา เป็นสิ่งที่มีค่า เพียงหนึ่งเดียวของเขากับภรรยาคนแรก

แม้คำพูดของเธอจะฟังดูโอหังไปบ้าง แต่สุดท้ายแล้วเขาก็ไม่อาจ ปฏิเสธความเป็นไปได้ข้อนี้

ส่วนชื่อเสียงของเจ้าชายลำดับที่สี่ เขาเองก็ได้ยินอยู่บ่อยๆ

พอคิดถึงตรงนี้อารมณ์ของดุกก็เริ่มสงบลง

แต่จะว่าไปเจ้าเครื่องจักรเหล็กสีดำนั่นพิเศษวิโสอย่างที่เขาว่ามาจริงๆ หรือ

ในกระดาษจดหมายสามแผ่น บุตรสาวของเขาใช้พื้นที่หนึ่งหน้า เต็มๆ ในการบรรยายสิ่งที่เธอได้พบเจอจากเมืองชายแดน ‘โมสซิ เมืองเนเวอร์วินเตอร์’

เนื้อหาที่บรรยายยังยาวกว่าเรื่องของพระราชารอแลนด์ถึงหนึ่งเท่า

‘นอกจากนี้ข้ายังหวังว่าท่านจะสั่งให้โคลอญูที่เมืองเนเวอร์วินเตอร์ ต่อ อย่าได้ใจอ่อนยอมให้เขากลับไป เพราะนั่นจะไม่มีประโยชน์ต่อเขา แม้แต่น้อย หากเป็นไปได้ รอให้เลนซิดโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ท่านก็ส่งเขา

มาอยู่ที่นี้ด้วยเถอะ ในเมื่อตำแหน่งไม่สามารถสืบทอดต่อกันได้ ก็มีแต่ต้องปรับตัวเข้ากับนโยบายใหม่ของพระราชาก็จะพาให้ตระกูลเคนต์อยู่รอดต่อไปได้

บุตรสาวของท่าน เอดิธ'

คาลวินถอนหายใจพลางพับเก็บจดหมายฉบับนี้ จากนั้นก็หยิบเอากระดาษขึ้นมาแผ่นหนึ่ง

ในเมื่อเอดิธตัดสินใจแล้ว เขาก็ต้องเชื่อใจเธอและเขียนจดหมายสวามิภักดิ์ถึงพระราชา

แต่ในฐานะที่เป็นดยุก เขาจำเป็นต้องดิ้นรนเพื่อวิธีการของตัวเองเป็นครั้งสุดท้าย หากสามารถรวมผลประโยชน์ของทั้งสองตระกูลไว้ด้วยกันได้ คาลวินก็คงจะเบาใจขึ้นมา

อย่างเช่น...ให้บุตรสาวของเขาได้เป็นราชินี

ริมแม่น้ำเรตรีเวอร์ เขตชายแดนของเมืองเนเวอร์วินเตอร์

พระอาทิตย์ค่อยๆ ค่อยๆ ต่กระหว่างเทือกเขา แสงแดดที่ลอดผ่านมา อบอ้อมผิวของแม่น้ำให้กลายเป็นสีทอง

ควันลอยฟุ้งอยู่หน้ากระท่อม กลิ่นหอมอ่อนๆ ของเค้กยั่วให้เขี้ยวฉู่น้ำลายสอ

เมื่อเดินเข้าไปใกล้ขึ้น เขาถึงขนาดได้กลิ่นหอมของเนื้อโซยมาแตะจมูก "ข้าอยู่ที่นี่!" ในตอนที่เขาเดินเข้ามาในเขตผู้อพยพ ไทเกอร์คลอว์พลันมองเห็นเขาแล้ว "รีบมาเร็ว!"

เขี้ยวฉู่น้ำลายสอ "ทำไม วันนี้มีเนื้อหรือ"

"ใช่ล่ะสิ เจ้ากลับมาช้าเลยไม่ได้ยินที่เขาแฉ่ง นี่เป็นรางวัลจาก

ท่านผู้ปกครอง"

เขี้ยววงวอดไหลที่เมื่อยล้า "รางวัลอะไร งานก่อสร้างเขตที่อยู่อาศัยของพวกเจ้ายังอีกนานกว่าจะเสร็จไม่ใช่หรือ"

"ถนนสายหลักของอาณาจักรเสร็จแล้วนะสิ!" ช้างๆ มีคนพูดขึ้นมา "ในที่สุดเขตชายแดนกับเขตลองซงก็เชื่อมต่อกันแล้ว ได้ยินพวกเขาบอกว่าเส้นทางที่ปกติต้องใช้เวลานานถึงสามวัน ตอนนี้อ่าซีมีวันเดียวก็ไปถึงแล้ว!"

ที่แท้ก็อย่างนี้เอง เขี้ยววงพยกหน้า ทุกครั้งที่งานใหญ่สำเร็จ พวกเขาจะได้กินโจ๊กเนื้อก้นถั่วหน้า เป็นไปตามที่ประกาศไว้ตรงลานเมืองทุกประการ หลังจากมาถึงเขตชายแดนได้สองเดือน คณะก่อสร้างไม่เคยต้องอดข้าวสักมื้อ คำตอบแทนก็ไม่ถูกหักแม้แต่เหรียญเดียว เวลานี้เขามีเงินเก็บถึงสิบสี่เหรียญเงินแล้ว รอจนถึงสิ้นเดือน เขาก็จะได้เพิ่มมาอีกเจ็ดเหรียญ

หากรวบรวมได้ถึงหนึ่งเหรียญทอง เขาจะสามารถไปขอรับบ้านจากที่ว่าการเมือง และกลายเป็นพลเมืองของเมืองเนเวอร์วินเตอร์อย่างเป็นทางการ ไม่ใช่อันธพาลใต้ดินที่ไร้ตัวตนอีกต่อไป

แต่ถ้าอยากซื้อบ้านให้มาเป็นของตัวเองจริงๆ อย่างน้อยเขาก็ต้องทำงานไปอีกสี่สิบปี

เขี้ยววงมั่นใจว่าหลังจากนี้เขาจะหางานที่ค่าแรงสูงกว่านี้ได้...อย่างเช่นคนงานเตาเผาหรือไม้ที่ช่างก่ออิฐ

ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนกันจะเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น

ความรู้สึกเสียใจเพียงหนึ่งเดียวในตอนนี้เป็นคือเขายังไม่เจอเบเปออร์เลย์

"พอรับโจ๊กมาแล้วก็รีบกินเข้าล่ะ" ไทเกอร์คลอว์ขยับมากกระซิบ

ข้างหูเขา "ไม่อย่างนั้นจะพลาดที่ดีๆ"

"ที่ดีๆ...อะไร" เขี้ยววงถามอย่างงุนงง

"วันนี้จะมีการแสดงละครเรื่อง 'เมืองแห่งรัก' เพื่อฉลองที่สร้างถนนสายหลักของอาณาจักรเสร็จ ดวงดาวแห่งดินแดนตะวันตกก็จะขึ้นแสดงด้วยนะ...พระเจ้า ข้าแทบจะรอไม่ไหวแล้ว!"

"เจ้าไปกับคนอื่นเถอะ" เขาตอบเสียงเนือยๆ "วันนี้ข้ารู้สึกเหนื่อย ไม่อยากทำอะไรแล้ว"

"แน่ใจหรือ ละครเรื่องนี้เพิ่งจะจัดแสดงเป็นครั้งแรกเชียวนะ" ไทเกอร์คลอวี้มอย่างมีเลศนัย "คนที่นี้ต่างก็รู้กันดีว่าเวลาที่คณะละครดวงดาวและนุปผาขึ้นแสดงเป็นครั้งแรก ท่านผู้ปกครองมักจะพาแม่มดออกมาดูด้วย ไม่น่าเจ้าอาจจะเจอเปเปอร์ก็ได้!"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3QYpnjv>